

A photograph of a sandy beach with several footprints. The most prominent is a large, clear footprint in the center-right, with a smaller one to its left and another further back. The sand is a warm, golden-brown color.

လူနေ
အကြွေ့

‘ကျေးသာ... သား... ဒီနားလာဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့... အဖေ...’

‘အဖေမသေခင် သားကို အမွေပေးသွားခဲ့မယ်... အဟွတ်... အဟွတ်...’

‘ဟာ... အဖေကလည်း မဟုတ်တာ ပြောတော့မယ်...’

‘အေးလေ... မင်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဖေတို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရုန်းကန် စားသောက်လာရတာ ဆိုတော့ မင်းက အဖေစကားကို ဘယ်ယုံပါ့မလဲ’

‘အဖေရယ် စကားများများ မပြောပါနဲ့လို့ ဆရာဝန်က မှာ ထားတယ်လေ... အဖေ့ကို မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေ မသေနိုင်သေးဘူးဆိုတော့ ဒါတွေ ပြောနေဖို့မှ မလိုတာ...’

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ သားအဘိုးလည်း အဖေ့အသက်အရွယ်မှာ ဆုံးသွားတာပဲ၊ အဖေလည်း နေရမယ် မထင်ပါဘူးကွာ...’

‘အာ... အဘိုးက အဖေ့အရွယ်မှာ ဆုံးတိုင်း အဖေက လိုက်ဆုံးရမယ်လို့မှ မဟုတ်တာ...’

အဖေက သူ့ကို ဖြူဖတ်ဖြူလျော်မျက်နှာလေးနဲ့ ပြန်ကြည့်နေသည်။ တကယ်တော့ အဖေ့အခြေအနေမကောင်းတော့မှန်း ဆရာဝန်ကြီးဆီက သိထားပြီ ဖြစ်သည်။

သူ သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ကြုံရာကျပ်နန်း လုပ်ကျွေးပြီး ကျောင်းထားခဲ့သည့် အဖေသည် အမိအဖေမရှိဘဲ လောကကြီးအလယ်မှာ တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့မယ့်သားအတွက် အမွေတွေ ပေးထားခဲ့ချင်ပုံရသည်။

အမေသည် သူ့ကို မွေးစဉ်က ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ အမေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ကတည်းက အဖေသည် နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သူ့ကို ကျွေးမွေး၊ ကျောင်းထားခဲ့ သည်။

ယခုတော့ အဖေသည်လည်း သူ့ကို စွန့်ခွာသွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

‘သား... ကျေးသာ’

‘ဗျာ... အဖေ...’

‘ဒီနား ထပ်တိုးပါဦး... အဖေ ပြောစရာရှိလို့...’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့အဖေ...’

သိပ်မကြာသော အချိန်တွင် အဖေ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်း မှလွဲ၍ အခြားဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားခဲ့ သည်။

(၁)

အဖေဆုံးပြီးချိန်တွင် အဖေထားခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းဆို၍ လက်ရှိနေထိုင်သော အိမ်ကို ငှားထားသည့် (၁) လစာရယ်၊ အဖေ့အဝတ်အစား (သူ့အဝတ်အစားလည်း ဒါတွေ ပဲ)၊ ဟင်းချက် ပြုတ်သည့် အိုးခွက်များ နှင့် သူ့အဘိုး၏ တန်ဖိုးမရှိသော ပစ္စည်းနှစ် ခုလောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူတို့သားအဖနှစ် ယောက် မှာ အဆင်ပြေတဲ့သူများ မဟုတ်ကြသော ကြောင့် အသုဘကိစ္စကို ရပ်ကွက်ကပဲ အစအဆုံးတာဝန်ယူကူညီပေးကြသည်။

ကျေးသာ သူငယ်ချင်းများ ကလည်း

အစစအရာရာပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးကြလေသည်။

‘ကျေးသာ...’

‘ဟင်...’

ရက်လယ်ပြီးနောက်ဆုံးတွင် သူနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ် ဦး ဖြစ်သည့် ထွန်းမြင့်နှင့် ကျော်ဟန်တို့ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘မင်း ဘာဆက်လုပ် မလဲ’

‘ငါ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရမှာ ပေါ့...’

အဖေရှိစဉ်တုန်းက အဖေသည် သူ့ကို ပညာရေး သာ
ဦးစားပေးသင်ကြားခိုင်းခဲ့သည်။

အိမ်က အဆင်မပြေသော ကြောင့် အလုပ်ထွက်လိုက်မည် ဟု
အတန်တန်ပြောသော် လည်း အဖေက လက်မခံခဲ့ပေ။ အခု သူ ဘွဲ့ရပြီး နှစ် ပတ်အကြာမှာ ပဲ
အဖေက ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းကို က သူ့ကို ပို၍ ဝမ်းနည်းစေသည်။

‘ငါတို့ မင်းအတွက် အလုပ်ရှာပေးထားမယ်၊ မင်းက အိမ်မှာ
တစ်ပတ်လောက်တော့ နားလိုက်ဦး၊ မင်းအဖေ ဆေးရုံတက်တုန်းကလည်း
ပင်ပန်းထားတာဆိုတော့ မင်း နည်းနည်း အနား ယူမှ ဖြစ်မယ်’

ထွန်းမြင့်ပြောစကားကို သူ လက်ခံလိုက်သည်။ အခု အချိန်မှာ ဘာကိုမှ
မစဉ်းစားချင်ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ ခွေပြီး နေချင်နေမိသည်။ နွမ်းလျနေပြီး အဖေ့ကိုလည်း
သတိရနေသည်။ တစ်ချိန် တုန်းက နှစ် ယောက် အတူနေခဲ့သော အိမ်တွင် တစ်ယောက်
တည်းနေရတော့ မနေတတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့က အဖေ့ခေါ်သံလိုလို
တစ်ချက်တစ်ချက်ကြားနေရသည်။ မငိုဘဲနဲ့ ဝဲနေသော မျက်ရည်တို့က သူ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင်
ဝေ့နေ၏ ။

‘ငါတို့ ဒီနေ့ မင်းနဲ့အတူ အိပ်ပေးမယ်လေ...’

ကျော်ဟန် စကားကို သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ရပါတယ်ကွာ... ငါ တစ်ယောက် တည်း ခဏနေချင်သေးတယ်...’

ထို့နောက် ထွန်းမြင့်နှင့် ကျော်ဟန်တို့သည် သူ့စားရန်အတွက်
လမ်းထိပ်ကတစ်ခုခု ဝယ်ပေးသွားကြပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပြန်သွားကြလေသည်။

ခဏအကြာတွင် တစ်အိမ်လုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး သူ တစ်ယောက်

တည်းသာ ကျန်နေ ခဲ့တော့သည်။

(၂)

လမ်းထိတ်က ခွေးအူသံ တစ်ချက်နှစ် ချက် ကြားရသည်။ ညဉ့်နက်နေသော လည်း အိပ် မပျော်သေးဘဲ အိပ်ရာထဲ၌ လူးလိုမ့်နေမိသည်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး မိမိဘဝကို မိမိဘာသာ ရုန်းကန် ရပေတော့မည် ။ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်ရော ဘာအလုပ်တွေ လုပ်မလဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေပါသည်။

ယခုနေသော အိမ်ကလည်း လကုန်ဆိုရင် ပြည့်တော့မှာ ဖြစ်သော ကြောင့် နေစရာပါ ပူရပေ တော့မည် ။

အိပ်မပျော်သော ကြောင့် ထထိုင်လိုက်သည်။ အခန်းထဲကို လျှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖေနဲ့ သူနဲ့ ဝတ်နေကျ အဝတ်ပုံတစ်ခု၊ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း၊ စာရေး ခုံနှင့် စာအုပ်တချို့သာ ရှိသည်။

ရောင် ချစ်ရာဆို၍ ဘာမှမယ်မယ်ရရ မတွေ့ ရေးချ။ ဒါတောင် အဖေက သူ့ကို အမွေပေး သွားခဲ့ချင်သေးသည်ဟု ဝမ်းနည်းနေရင်းကြားမှပင် ပြုံး လိုက်မိသည်။ သို့သော် အဖေရဲ့ နောက်ဆုံး စကားကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုနေရာမှာ ထလိုက်ပြီး ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဖေ ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် ဝမ်းနည်းလာသော ကြောင့် မျက်နှာကို ပြန်လွှဲထားလိုက်ရ သည်။

‘သာ... ကျေးသာ...’

‘ဗျာ... အဖေ...’

‘ဒီနား ထပ်တိုးပါဦး... အဖေ ပြောစရာရှိလို့...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဖေ...’

ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

လက်ထဲက သောက်ရေခွက်ကို ရေအိုးပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်လှုံနေလိုက် သည်။

‘သား... အဖေမရှိတော့ရင် သား တစ်ယောက် တည်း နေရတော့မှာ ...’

မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

‘အဖေရယ်... ဘာ ဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ...’

‘မဟုတ်ဘူး သား၊ သား ဒီလိုနေရတာ အဖေ အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရတယ်...’

‘ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ အဖေရာ၊ အဖေက သားအပေါ် ဘာမကောင်းတာရှိလို့လဲ၊ ကျွေးမွေးတယ်၊ ပညာသင်ပေးတယ်လေ...’

ထထိုင်လိုက်လေသည်။ နားထဲသို့ဝင်လာသော စကားသံများ ကို လက်ဖြင့် အတင်းပိတ်ရန် ကြိုး စားနေမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ပြန်ကြားနေမိသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလား...’

အဖေသည် မောနေပြီ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲကလည်း ဘာကြောင့် မှန်းမသိ အဖေသေများ သေတော့မလားဟု စိုးရိမ်မိနေသည်။

‘သား...’

‘ဗျာ...’

‘သား တစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့လို့ ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ် ဖြစ်နေရင် အဖေမွေးရပ် ဖြစ်တဲ့မြို့ ကို သွားပါ။ အဲ့ဒါအဖေ ပေးခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ အမွေပါပဲ။ သားနဲ့ထိုက်ရင် ရပါလိမ့်မယ်...’

‘အဖေကလည်း အဲ့ဒီမှာ အဖေအိမ် ရှိလို့လား...’

အဖေက ခေါင်းခါပြသည်။

‘အမျိုးတွေ ရှိလို့ သားကို လွှတ်တာလား’

ခေါင်းခါပြပြန်သည်။

‘အဖေ အကြွေးရစရာလူ ရှိလို့လား...’

‘မ... မဟုတ်ဘူး သား...’

‘အဲ့ဒါတွေ မဟုတ်ရင် ဘာ ဖြစ်လို့များ အမောခံနေရတာ လဲ အဖေရာ၊ သား မသိချင်ပါဘူး’

တကယ်လည်း အဖေစကားမပြော ဖြစ်အောင် လျှောက်မေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေ့မြို့ မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိပါက အဖေအိမ်ငှားမနေပါ။ အမျိုးတွေ ရှိလို့လားဆိုတော့ လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ သူတစ်သက် ဘယ်အမျိုးကိုမှလည်း မတွေ့ ခဲ့ဘူးပါ။

ဒါပေမယ့် အဖေသည် ဘာမှမလုပ်တတ် ဖြစ်နေရင် သူ့မြို့ ကို သွားပါဟု တတွတ်တွတ် မှာ ကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့လေသည်။

‘ဟင်း...’

ဒီညတော့ အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်တော့ချေ။ ထိုအကြောင်းတွေ ပဲတွေ့ ရင်း မိုးလင်းသွားတော့ မည် ထင်သည်။

သို့သော် ကံကောင်းစွာ နဲ့ပဲ မနက်လင်းခါနီး တွင် တစ်ရေး အိပ်မောကျသွားလေသည်။

